

niti, výslovný zákaz přesunutí konečné vyřízení byl vynechán sice úmyslně, ale jenom proto, že byl pokládán za zbytečný, a poněvadž z doslovu nového předpisu rozumí se sám sebou. Muselo-li však konečné usnesení o odhadní ceně zůstatí vyhraženo zemskému civilnímu soudu, musilo mu zůstatí také předběžné rozhodnutí podle § 30 realního odhadního řádu ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák., zda má odhadní operát býti doplněn a jakým způsobem, zvláště tedy také, zda jest třeba vyhověti návrhu zemského inspektorátu na přezkoumání odhadního operátu novými znalci z oboru stavebního. Úkol okresního soudu byl provedením místního ohledání a výsledkem znalců skončen, k dalšímu jednání byl povolán jenom, kdyby jej zemský civilní soud pověřil novými určitými úředními úkony. Samostatným rozhodnutím o návrhu stran na doplnění odhadního operátu porušil okresní soud meze své příslušnosti, proto jest toto usnesení i celé další řízení, zahrnujíc v ně také rozhodnutí rekursního soudu, zmatečné a musilo býti zrušeno.

Čís. 7181.

Postoupil-li dlužník svým určitým věřitelům s jich souhlasem své určité pohledávky, nemůže se jeden z nich, jemuž byla napotom dlužníkovou pohledávka přikázána k vybrání, domáhati na tom, kdo prováděl inkaso dlužníkových pohledávek, by mu do výše jeho pohledávky vydal to, co vybral.

Otázka, jak má býti výtěžek postoupených pohledávek rozdělen mezi pohledávky věřitelů, jest věcí vnitřního poměru mezi věřiteli. Že se tak nestalo ihned při postupu, nemá nepříznivého vlivu na platnost postupu. Platnost postupu nezávisela ani na tom, že dlužník neuznal pohledávku věřitele v té výši, jak ji věřitel tvrdil. Bylo věcí věřitele, by prokázal proti ostatním věřitelům výši své pohledávky, která měla býti účastna poměrného rozdělení.

(Rozh. ze dne 23. června 1927, Rv II 72/27.)

Žalobci příslušela na základě rozsudku proti Františku F-ovi pohledávka 3.267 Kč 20 h. K vydobytí této pohledávky byla žalobci právoplatně povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, kterou měl dlužník ve výši asi 4695 Kč proti sdružení kupců v Z., živnostenské úvěrní pokladně v Z. a proti Aloisu B-ovi. V žalobě, o niž tu jde, proti živnostenské úvěrní pokladně o 2504 Kč 20 h tvrdil žalobce, že žalovaná živnostenská úvěrní pokladna pro Františka F-a pohledávky nejméně 4.695 Kč vybrala, takže František F. má proti žalované pohledávku v této výši a vzhledem na zabavení a přikázání k vybrání jest povinna, tuto pohledávku na zapravení exekvované pohledávky s příslušenstvím vyplatiti, poněvadž postup této pohledávky právoplatně nenastal. Žalovaná pokladna namítla proti žalobě, že František F. zrušil v Z. svůj obchod v roce 1922 a postoupil své pohledávky ve výši 26.217 Kč 86 h

svým jedenácti věřitelům (10 v Z. a žalobce) k zaplacení dlužných pohledávek 22.582 Kč 91 h podle seznamu, načež 10 Z-ských věřitelů postup přijalo a pověřilo Aloisa B-a, jednoho ze Z-ských věřitelů a současně předsedu živnostenské úvěrní pokladny, a) aby dojednal záležitost postupu též s 11. mimo Z. bydlícím věřitelem-žalobcem, b) aby v živnostenské a úvěrní pokladně prosadil, by tato jedenácti věřitelům postoupené pohledávky vymohla a uložila do rozdělení mezi věřitele podle výše jejich pohledávek po zaplacení, což Alois B. též provedl, načež žalobce s usnesením věřitelů Z-ských souhlasil a postup Františka F-a přijal. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Jest zjištěno, že František F. dne 9. září 1922 ve shromáždění svých Z-ských věřitelů v nepřítomnosti žalobce Josefa Z-a na jejich v seznamu specifikované pohledávky v úhrnné sumě 22.587 Kč 91 h své seznámené pohledávky v úhrnné sumě 26.217 Kč 86 h ústně odstoupil, že přítomní věřitelé tento postup přijali a splnomocnili jednoho z věřitelů, Aloise B-a, k tomu, by postup i ohledně nepřítomného Josefa Z-a dojednal. Jest dále zjištěno, že přítomní věřitelé se usnesli upomenutí a vybrání peněz u jednotlivých věřitelů přenechati živnostenské a úvěrní pokladně a rozdělití, až se sejde dostatečná suma, tuto mezi věřitele podle výše jich pohledávek. Z tohoto smluvního základu, který též písemným prohlášením Františka F-a na uvedeném seznamu věřitelů dlužníku jest potvrzen, vyplývá, že žalovaná pokladna není v žádném poměru k Františku F-ovi, že nespravuje peníze Františku F-ovi patřící, neboť co jako výtěžek spravuje, jest výtěžek bývalých pohledávek Františka F-a, jež však postupem z 9. září 1922 přešly v majetek zájmového sdružení, jehož členy jsou bývalí věřitelé F-a a pro něž výtěžky u žalované pokladny jsou uloženy. Žalobní žádost proti žalované živnostenské a úvěrní pokladně jest tedy neoprávněna a bylo žalobu zamítnouti, neboť žalobce nemůže ani platně tvrditi, že zmíněný postup nemá právní moci, poněvadž prý on jako jeden z věřitelů jej neschválil a nemůže býti přehlasován, neboť jeho popírání tohoto schválení jest vlastními jeho dopisy vyvráceno. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní výtky, jež činí dovolatel rozsudku druhé stolice, lze stručně shrnouti takto: Ani podle písemného prohlášení ze dne 9. září 1922, ani podle svědecké výpovědi F-ovy nebylo při postupu pohledávek ujednáno, v jakém poměru jich nabývají jeho věřitelé, ježto F. je postoupil v celku svému věřitelstvu jako úhrnu osob. Mezi žalobcem a F-em nebylo kromě toho ani shody o výši jeho pohledávky proti F-ovi a tedy ani o míře jeho účasti na postupu. Mimosoudní vyrovnání, jež nezná přehlasování, vyžaduje však úplné jednoty vůle. Nedošlo proto k platné smlouvě o postupu vůbec, naopak jen k právnímu jednání mezi F-em a žalovanou, by pro něho vymáhala jeho pohledávky, takže žalobce s ohledem na povolené zabavení a příkázání je oprávněn požadovati na

žalované, by mu z toho, co vybrala, vydala do výše jeho pohledávky. Avšak dovolání není v právu. Bylo zjištěno, že F. postoupil svým určitým jedenácti věřitelům, mezi nimiž byl i žalobce, své určité vykázané pohledávky k zaplacení jejich pohledávek, že deset věřitelů na schůzi přítomných přijalo postup a se usneslo, by vybrané peníze byly rozděleny mezi věřitele podle výše jejich pohledávek. Záleželo tudíž, jak správně uvádí odvolací soud, jen na tom, zda i žalobce s postupem i s usnesením o rozdělení souhlasil. Tento souhlas byl zjištěn zejména z jeho dopisu ze dne 14. září 1922, ale i z následující korespondence a chování se žalobce. Zcela případně poukazuje odvolací soud na to, že rozhodným je zjištění, že všichni věřitelé, tudíž i žalobce, přijali postup. Z toho plyne právní závěr, že postoupené pohledávky přestaly býtí majetkem Františka F-a, že žalovaná neprováděla inkaso jeho pohledávek pro něho a nebyla k němu v právním poměru, takže žalobce, jenž přijetím postupu je vázán, nemůže na základě pozdějšího zabavení a příkázání k vybrání, jež ho pouze formálně opravňuje k žalobě, domáhati se s úspěchem na žalované, by mu do výše jeho nároku vydala, co vybrala. Otázka, jak výtěžek postoupených pohledávek má býtí rozdělen na pohledávky věřitelů F-ových, byla věcí vnitřního poměru mezi věřiteli. Že nebyla stanovena hned při postupu s F-em, nemohlo mítí nepřiznivého vlivu na platnost postupu. Bylo však zjištěno, že žalobce souhlasil s usnesením ostatních věřitelů, jež mu bylo sděleno, že postoupené pohledávky F-ovy budou podle výsledku, jak budou vymáhány, rozděleny poměrnou kvotou mezi všechny věřitele. Platnost postupu nezávisela na tom, že neuznával tehdy pohledávku žalobce v té výši, jak ji tvrdil žalobce. Bylo by jeho věcí, by proti ostatním věřitelům prokázal výši své pohledávky, která měla býtí účastna poměrného rozdělení. Toho však nebylo ani zapotřebí, poněvadž žalobce ani netvrdí, že při rozdělení vybraných pohledávek byla k tomu dána ostatními věřiteli příčina a jeho pohledávka byla též mezi tím, jak nesporno, ještě před skončením rozdělení zjištěna rozsudkem.

Čís. 7182.

Opomenul-li soud první stolice rozhodnouti v rozsudku o mezitímním návrhu určovacím, lze nápravu zjednatí toliko doplněním rozsudku, nikoliv jeho opravou.

Doplnění rozsudku nemá vlivu na lhůtu k odvolání ani tehdy, nařídil-li první soud stranám, by rozsudky jim doručené odevzdaly soudu »k provedení opravy«, ani tím, že právní zástupce odvolatele, odevzdáv rozsudek v soudní kanceláři, přiměl kancelářského úředníka k tomu, by mu vydal zpáteční lístky o doručení rozsudku a doplňovacího usnesení.

(Rozh. ze dne 25. června 1927, R I 508, 509/27.)

Vyhotovení rozsudku prvního soudu ze dne 28. prosince 1926 bylo doručeno žalobce zástupci dne 27. ledna 1927. Usnesením ze dne 28. ledna 1927 zamítl první soud mezitímní určovací návrh, o němž opome-